

udrettet noget Væsentligt, som kan give Krav paa vor Tillid og Fædrelandets Taknemmelighed. Det forekommer mig, at Alt har været graat i graat i den Tid, der er forløben mellem Sessjonerne; der er ingen fremtrædende Begivenhed, ingen fremtrædende Handling fra det høitærede Ministeriums Side. Der er Udnævnelser, de løbende Forretninger ere besørgede, men intet Andet. Der er dog indtruffet en Begivenhed i Mellemtiden, som det forekommer mig værd at notere. Hans Majestæt Kongen har i denne Sommer været paa Reiser baade i Ublantet og i Indlandet. Om Reisen til Rusland skal jeg ikke tale; jeg kjender ikke dens Formaal, men jeg forudsætter, at den ikke havde den Karakter som i gamle Dage, naar den ene Konge besøgte den anden i Anledning af store politiske Forhold og Fremtidsplaner; jeg forudsætter, at det var en Familiereise. Hvad Reisen i Indlandet angaar, har det glædet os Alle at se, at Hans Majestæt Kongen og hele den kongelige Familie overalt, hvor den kom frem, blev modtagen ikke alene med den sømmelige Loyalitet, som Hans Majestæt altid kan gjøre Regning paa, hvor han mødes med sine Undersaatter, men af hele Befolkningen — ikke alene Embedsmændene, men virkelig ogsaa den menige Befolkning — med en Hengivenhed og en Loyalitet, som det har været mig kjært at se. Det har været mig saa meget mere kjært, som det deraf fremgaar, at de Bestræbelser, der have været gjorte fra de senere Ministeriers, ogsaa fra det nuværende Ministeriums Side, for at fremstille Sagen saaledes, som om Hans Majestæt Kongen tog Parti for den ene Side af det danske Folk imod den anden, ikke have haft nogen Indflydelse paa Stemningen ligeoverfor Hans Majestæt Kongen. Dette var at vente af vort menige Folk, der virkelig — det skal siges — er i Besiddelse af Besindighed, Taft og en rigtig og billig Sjælle ligeoverfor Alle og især ligeoverfor Kongehuset. Den høitærede Conseilspræsident maa tilgive mig, at jeg nævner Dynastiet og dets Stilling. Den ærede Conseilspræsident kom igaar til at sige Noget, som jeg noterede ordret, for at jeg ikke skulde udsætte mig for, at den høitærede Minister vilde sige, at jeg havde hørt eller forstaaet urigtig. Ministeren sagde, at Dynastiets Stilling var for ophøiet til at omtales i denne Forsamling. Jeg tror nu ikke, at den ærede Minister virkelig mente dette; det kan jeg umuligt antage; det var som en Slags Sorti af en Tale, om ikke beregnet paa, saa dog ganske vist egnet til at gjøre Virkning paa mere end eet Steb. Jeg opfattede det mere som en Frase, at Dynastiet skulde være for ophøiet til at kunne omtales i denne Forsamling. Intet Ordskill er for ophøiet til at omtales i denne Sal. Skulde det virkelig være Lov heretter ikke i denne Sal at omtale Dynastiet og dets Stilling, maatte vi gjøre ligesom Søderne. Det var dem nemlig for-

budt at sige, ja endog at skrive Jehovas Navn; de maatte da finde en anden Betegnelse og skrev Adonai. Derfor denne Lov skal gjælde, maa vi virkelig finde paa en anden Udvei, thi vi staa i mangehaand Berøringer med Dynastiet og navnlig med dets Chef. Han forelægger os Love gennem sine Ministre; han stadfæster de Love, vi behandle, og der er især et Forhold, hvori jeg er ganske vis paa, at den høitærede Conseilspræsident vil gjøre en Undtagelse fra den nævnte Lov; det er, naar vi bevilge Civilliste og Appanager. Derved træde vi dog i temmeligt nært Forhold til Dynastiet. Denne Yttring, som ganske vist, saaledes som den kom, lød som et af de Orakelsprog, hvori den høitærede Førsteminister har sin Force, var altsaa, naar man ser nærmere til, meget uheldig, og jeg vil gaa ud fra den Forudsætning, at den høitærede Minister ikke har ment den i den Forstand, hvori den egentlig maatte forstaaes. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at det aldeles ikke gaar an eller er rigtigt, at Dynastiet gjøres til Gjenstand for Omtale her i Salen under de daglige Forhandlinger eller selv, naar vi holde storpolitiske Læser. Jeg vil gjerne indrømme, at dette i Reglen maa undgaa; men Dynastiet er virkelig ikke for ophøiet til overhovedet at blive omtalt her i Salen; derimod maa vi meget protestere. — Jeg kom bort fra, hvad Ministeriet skulde have udrettet siden forrige Sessjon; det er virkelig meget lidt, og Forberedelserne til denne Rigdags-sessjon ere ogsaa meget smaa. Mit Udgangspunkt er, at Ministeriet, der er et Mindretalsministerium, ikke har Ret til at egzistere. Naar den høitærede Minister, efter i Sommer at have nægtet at forhandle med os, kommer her og opfordrer os til at bevilge saa og saa mange Penge til Fortsættelse af et Regjerings-system, der i allerhøjeste Grad er os imod, er det i Grunden et stærkt Stykke, og det korrekte Svar derpaa vilde egentlig være: Vi ønske ikke at forhandle videre med Ministeriet; vi afvise Sagen. Naar jeg imidlertid ikke paa dette Stadium eller i det fulde Omfang skal anbefale det høie Thing at bruge denne Frengangsmaade, er Grunden ingenlunde den, at jeg ikke anser os for baade politisk og moralisk berettigede dertil; men, mine Herrer, jeg tror ikke, det er nødvendigt. Ligesom en forstandig Læge nøie tager sig i Agt for at give sin Patient stærkere Lægemidler, end der er nødvendigt til Sygdommens Helbredelse for ikke at skade Patientens Konstitution paa andre Punkter, saaledes er det ogsaa enhver forstandig Politikers Pligt ikke at anvende stærkere Midler, end der er nødvendigt, for ikke at bringe Landet ind i bevægede Kriser eller i en mere febrilsk Tilstand end den, hvori det allerede har været i de senere Aar. Jeg skal altsaa ikke anbefale dette Mittel, fordi jeg ikke anser det for nødvendigt. Jeg anser det nemlig for givet, at Ministeriet uden dette vil falde (Ufbrydelse). Sa